

2. szám.
Jan. 14-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

ÖSEINKHEZ.

Jó őseink! Álmos, Kund, Tuhutum,
De már én tovább meg nem állhatom,
Hogy meg ne kérdezzem kegyelmeitek:
Ázsiából ide mért jöttetek?
Miért kellett ottan felmondani?
Mit véthetett hazánk, a hajdani?

A sáska lepte tán meg a hazát?
S az mindent, a mi zöld volt, lekaszált?
Viz önte ki? vagy a futó homok?
Nagy krinolint hordtak az asszonyok,
Attul nem fértetek a régi honban,
S elhagyátok, hogy azt se tudni: hol van?

Miért hagyátok el? Tán ottan is
Volt már jebúzeus, a kis hamis?
Váltók, uzsorák, prolongatio,
Restantia és executio
A hypotheccát már úgy benötte,
Hogy érdemes volt megszökni tőle?

A külső szomszéd volt goromba tán
A sok harc háborút meguntató?
Mongol, tatár, bolgár és peccenyég
Elszedte tőletek a peccenyét?
Azt mondtátok: no hát legyen tied!
S pihenni jöttetek — épen ide?

Vagy tán Chinával gyűlt meg a baj ott.
A sok bölcsh mandarín tán nem hagyott
Békét? ruhát, ősi nyelvedet
Kivánta, hogy kedvéért elveted.
Igéerte, hogy civilisálni fog!
Arra aztán mind elfutottatok?

A chinai Presse s a pekkingi
Allgemeine Zeitung, (eb az ingi!)
Addig kunirozott, szekirozott
Mig a phlegmából végkép kihozott?
S nehogy rájuk előfizetni kelljen,
Inkább eljöttetek valamennyen?

Azt mondja erre az őshagyomány
A melynek szépen indulánk nyomán,
Hogy nem biz az; hanem Emős anyánk
Álmodta egyszer, mikor? hajdanán.
Hogy nekünk épen itt lesz jó helyünk,
S arra mindjárt azt mondtuk, hogy „gyerünk“.

Már hiszen itt vagyunk, hál Istennek!
Napjaink szép örömök közt mennek.
De én csak a — mondó vagyok „ősmámi“,
Hogy ha méltóztatott álmodni látni:
Az még magában nem volt nagy hiba;
— De — tette volna inkább a lutriba.

K—s M—n.

 Minden eddig megjelent kötetekből példányokkal még szolgálhatunk.

SZILVESZTERNEK NEM SZABOTT — POKAY ÚR NADRÁGOT . . . .

Élt abban a jó magyar városban, hol a Tisza és Maros oly testvérileg ölelkeznek össze, egy Kánya nevű uriember, a ki igen nevezetessé tette magát, nem ugyan valamely jótékony célra tett fundáció által, mert a tehénből borjút hamarébb ki lehetett volna kérni, mint tőle valamit jótékony célra kicsikarni (pedig telt volna neki miből), hanem az által, hogy igen is fukar volt ő kigyelme.

Ezen ember volt az, ki azt mondta a mezőn dolgozó munkásainak, midőn ezek a zsirosabb tarhonyáért demonstráltak: „hogy az ő kútjában még a víz is zsiros“. A miben tökéletes igaza is lehetett Kánya uramnak, mert az előtt vagy két héttel, midőn egy éjszaka a szomszéd tanyáról kótyagos fővel haza botorkálta, saját rovatkátlan kútjába bele zuhant, és kabátjáról — melyet bizvást ki lehetett volna szappannak főzni — csak maradt valami kis zsiradék benne.

Fukarsága oly ismeretes volt az egész vidéken, hogy semmiféle mesterember nem szeretett neki dolgozni, minthogy munkája díjját, azt is felit feliből, felit harmadából csak évek múlva kaphatta meg nagy nehezen. S akár hogy szabadkoztak az illetők „hogy sok a munka,“ „nem érünk rá“, nem használt semmit, ő ott hagyta daczára annak, hogy néha elvárakoztatták egy darab ruháért esztendeig is, neki mind egy volt, ő nem vitte máshova, és így elkellott az illetőknek készíteni, ha azt nem akarta, hogy nála egye meg a moly.

Egyszer másfél rőf pokovai posztót vásárolt és elküldé azt egyik cselédjétől ilyen tartalmu irat kíséretében: „Ezen posztóból minden szentekre nadrágot akarok“ Pokay nevezetű szabómesterhez, kinek ajtaján fehér krétával felírva, még most is ott diszelgett Kánya uramnak múlt évi kontója. Pokaynak épen kevés munkája volt, gondolá magában: „no, megállj vén zsigori, majd elbánok én most veled, hogy nem küldöd ide többé varatni ruhádat“ és elővette ollóját, s elkezdé szabogatni a posztót, az irat betűszerinti értelmében, s szabott belőle 364 nadrágot, miket az úgy is munka fogytán levő inasokkal összeférczeltetett.

Jött az ünnep. Pokay uram kendőre rakja azt a sok apró inexpress . . . azaz inexpress . . . (szerkesztő úr, de átkozott magyar szó ez, majd kifizamodik az ember nyelve, míg le bírja írni. Ez

a szó is benne van a „szócsintanban?“ (Nincs ennek a ruhadarabnak becsületes magyar neve?) tehát mint mondám kendőre rakta Pokay uram az inexpressiblék sokaságát, és vitte haza Kánya uramnak, ki is borzasztóan elcsudálkozott szabója e szokatlan pontosságán, s már messziről eleibe futott eme szavakkal:

— No már ez dicső pontosság Pokay uram, — mondhatom reményem feletti . . . Tessék belől kerülni egy kis sligoviczára . . . vagy tetszett már reggelizni . . . no úgy hát hagyjuk el . . . és úgy folyt belőle a beszéd, hogy Pokay úr szóhoz se jöhetett, s nem mondhatta el, hogy biz ő még nem reggelizett, csak ide azzal a sligoviczával.

Kánya uramnak határtalan volt öröme mindaddig, míg a szobába nem értek.

— Tessék helyet foglalni, — biztatá itt a szabót: — majd én addig felpróbálom a nadrágot.

— Felpróbálja? — kérdé tettetett csudálkozással Pokay uram: — hisz ön minden szentekre parancsolt nadrágot, miket én becsületesen el is

készítettem. De minthogy a posztóból csak 364-et szabhattam, következésképp Szilveszternek nem jutott.

Ezzel kioldozta kendőjét, és kidőlt belőle az a sok mennykő nadrág, melyeknek láttára, kicsibe mult, hogy Kánya uramat a guta meg nem simította. De mikorra meglepetéséből magához jött, Pokay uram már eloldozta a cigány-kereket; mert aligha az ő hátán nem szabta volna meg Kánya uram a 365-dik Szilveszternek való nadrágot.

SERTÉS-PERZSELÉS D—BEN.

A hires, neves, sok baklövéséről ismeretes d—ni lábtyűművész V. M. begyűjté egykor művésztársait sertés-torra.

Még az éj sötét ködével el nem mult: már megjelentek pontosan a hívott vendégek, s a gazda szivességéből elkezdék üríteni a szalmásüveget minden vég nélkül.

Az erős reggelit ők alá nyelék, de csak hamar felülkerült rajtok, s midőn viradta előtt kevéssel a perzselés műtétébe bocsátkozni akarának: egytől-egyig elhomályosodtak.

A jó példával előment gazdájuk tudatá velők, miszerint ő maga fog sertései közé bebujni, s az általa elítélendett hizót az ajtón szép csendesen kísétáltatni.

Azonban a sűrűn hajtogatott porziós megtevéen hatását: az ajtón belől mindjárt elbukott.

Czimboraí a nagy sötétben nyugtalanul várták ígérete beváltását.

Végre az ácsorgást megunva, kinyitja egy az ajtót, másik kihúzza sertés képében gazdánkat, harmadik a már elkészített jó öl szalmát löki rá, negyedik tétovázás nélkül gyujtja meg!

Jól melegedvén eként bélésestől, viczkáncdozni kezdett az ünnepély hőse, s midőn egy józanodó fővel körmét hányni akará, megismeri sok ránczot vetett csizmáját V. M. komájának... s elorditva magát:

— Hiszen ez a koma! — kihúzza a tűzből s nálánál kapatosabb mütársai körmei közől, gondosan ápolja locsolja a nagy akademián átment, magát s vendégeit hirtelen a tulságig italával ellátó jó gazdát.

Elmulván a sertésölési lakoma, V. M. nem kissé restelte, mit megnemtörténtté tennie többé

nem lehetett; különösen félt attól, hogy a közelgő karácsony-ünnep alkalmával a diákok, kikben nem szokott állani a szó, újabb baklövését vidéki mütársai tudomására juttatni fogják.

Nem leve másképen!

Többek között begyalogol egy kis faluiskola rektorához egy ujoncz legatus.

— Mi ujság? kérdé a rektor.

— Nincs egyéb, — felelt a követ — hanem, hogy V. M-t megperzselték!

— Kit! a csizmadiát V. M—t?

— Azt hát! kit is egyebet.

— Lelkem anyjokom, jöszte csak — apádat megperzselték . . .

A szinte kétségbeesett nő előtt fiatal kövünk csak ötölt s hatolt, állitván, hogy azért apja nem halt meg, hanem él, s ár, kapta, dikics, musta és több efélék segélyével uralkodik!

Hajdusági.

Philinosz.

Ifju Philinosz vett vén nőt, vénkorba pedig már Vett fiatal lánykát. Egy se való nekie.

Gyermeklen maradt, vetvén hiában először; S most másnak vett nőt: gyermeke így se leszen!
Leonidasz Alexand.

A fagylalt.

Volt az én kiszolgált huszárcapitány bátyámnak egy vén huszárszolgája, az ellenség kardja, golyója csak a torkát kimélte meg, Bátyám névnapiját ünnepelte; fényes társaság gyűlt össze a szives házigazdánál; volt minden, mit egy jó magyar asztalnál túl nem kényeztetett izlés igénybe vehet, — de bátyám kitett magáért, bekiáltja a vén huszárcselédet s bizonyos pénzösszeget csúsztatván kezébe, fagylaltért küldi. Éste felé jó gagyósan előkerül az öreg, hóna alatt nagy rakás zöldséggel:

— No vitéz kapitány uram, itten van a fagyalfa, a

patikás kiárulna ebből 100 forintot is; — s az asztal közepére helyezi.

A bátyám boszankodott, a vendégek nevettek, az öreg huszár tett legokosabbat, mert ő a fagylalt árát megitta.

A cigányok mint mérnökök.

Egy mérnök, midőn bizonyos falu határának felmérését meg akarta volna kezdeni, az aratás közelléte miatt nem kaphatott azon faluban alkalmas napszámósokat, minden munkaképes egyén el levén már aratásra szegődve. Nagy vigasztalására azonban a helybeli bíró tudósítja őt, mikép a közel szomszédhelységben a mult évben ott működött mérnök négy cigányt használt napszámósokul, kik most is megkaphatók lennének.

A mérnök megörülve rajta, hogy így azonnal már jól betanított napszámósokhoz jut, mi a mérnökre nézve mindig nagy előny, megbizja a kisbíró, hívná át azon bizonyos négy cigányt. Át is jövének a cigányok, de nem négyen hanem legalább is tizenhatan, hat évesektől egész hatvan évesekig, mindenféle korban, természetben és nagyságban s a mérnöknek azon hozzájuk inté-

zett kérdésére: „hát kik azok közületek, kik tavál V—n a mérnök mellett voltak?“ mindnyájan egy hanggal feleltek:

— Mink voltunk azok, tekintetes uram!

A mérnök, hogy a valót kitudhassa, kérdi ismét:

— Hát kik ösmerik közületek a számokat?

De már erre egyik sem felelt.

— Szja! — mond a mérnök — ha a számokat egyitek sem ismeri, úgy én sem mire sem vehetem hasznokat, azért hát csak takarodjatok haza a mint ide jöttetek.

S a cigányok szemlesütve elsompolygának.

Alighogy tudtára esett a falunépének a cigányok ezen kudarcza, elkezdék őket csufolni, mondván:

— Gézengúz léhütők vagytok, nem értek egy ütet taplót, a mérnök is azért kergetett el benneteket, mert nem tudtok semmit stb.

De már ez sok volt s kivált az ütőbit szárazon eltűrni a cigányok büszkesége nem engedhette. Nagy kifakadva felel tehát egy közülök:

— Hagyjon el a sent lélek benneteket, könnyű nektek csúfolódní, mikor azt sem tudjátok, mit kívánt mi tülünk azs a inzseller, azs ast kívánta mi tülünk, hogy mink mirjük föl ü helette a határt, s aztán, hogy mink ast olyan potom napsámér nem akartuk elvállónyi, hát azsír kergetett hazsa bennünket.

Finom figyelmeztetés.

Pinczeszeren mulatott N—en néhány a—i uriember, kik — a kétfalu közelsége miatt — csak úgy gyalog tevék meg az utat a pinczéig. A hazamenetel azonban, mint szokott lenni, terhesebbnek látszván előttök, hogysem ezt is gyalog tenni kedvök lett volna; a mint körülnézének, ha valami alkalmatosságra szert tehetnének, mely őket A—ra vigye, szerencsájökre megpillantják az a—i koresmáros fogatját üresen annak pinczéje előtt állani, s felszólítják azonnal, ha nem lehetne-e oly szíves, őket kocsiján haza küldeni?

— Oh igen szívesen uraim, — mond a koresmáros — csak tessék felülni, azonnal indulhatnak. Aztán te János, — monda kocsisához: — vigyázva hajts, szépen hazavidd ezen urakat, a borraivalót pedig megköszönd.

Galibák.

Liferálta Galiba legény.

Német fika. Hé matyár, kapni kicsi viz?

Magyar pór. Lehet sógor, lehet.

N. f. P tank!

M. p. Bitang az apád lelke! hát azért adtam vizet?

N. f. Kút, kút.

M. p. Kút bizony, de nem apád ásta!

Beköszön a gymnasialis tanuló nagy örömmel a szülő-házhoz.

— No apám, ha kend itthon *szénátus*, én meg *kán-tus* vagyok a kollégymban!

Az öreg A—y tanárnak a volt a szokása, hogy midőn tanítványa nagy észteredelmek után rátalált a dolog velejére, mutatóujjával rendesen egy pontra mutatva, mintegy segítve a nyöszörgőn elkezdti, hogy :

— No . . . no . . . no ott a nyúl, ott fekszik a nyúl.

Egyszer egyik vásott tanítványa arra a pontra (hol a nyulat szokta mutatni) festett fehér krétával egy nyulat, s ezzel a haragra lobbant tanárt annyira szíven találta, hogy többé soha nem hallottuk : „hol fekszik a nyúl?”

A szabadító.

Ki ne ismerné azt a rémséges szomorujátékot, melyben Ugolino végtére az „éhség tornyába“ zárátván, ott az éhhálál kinjaiban elébb a falakat, azután saját magát akarja megenni?

Valahol falun adta azt elő valami vándor Tháliacsapat, egy vendéglő-teremből elrekesztett színpadon. Mikor Ugolino legjavában dühösködik és készül meghalni éhen, jön az utczáról a kolbászáruló henteslegény,

ki ártatlan volt az egész dologban s benyitván a szokott ajtón, egyenesen a színpadra toppan, ezekkel a szavakkal :

— Nem tetszik *tormás virstli*?

Ne-nyulj-hozzám töltött káposzta.

B. d=ni polgár, érmelléki szőlejéből jöttében behajtat egy utmellei csapszékbe, hol E. és F. köztiszteletben álló egyének az Alhegyre utaztokban hazulról vitt töltött káposztát jóízüen evének!

Üdvözölve B. a város derék férfait, nem győzte eléggé magasztalni a töltöttkáposzta kellemteljes jó szagát, sopánkodva mondván :

— Nekem is tett egy fazékkal az én jó, gondos feleségem. Ott van a szekéren, jól elpakolva a szalmában; de nem mondta hogy megegyem. *Hajdusági.*

Felszólítás doktor Hályogosyhoz.

Hallván hírét doktor Hályogosy csoda-műtéteinek, mindenféle szemhályogok és vakonszülöttek hibáinak gyökeres megorvoslása körül, bátrak vagyunk figyelmét felhívni e három ártatlan vakonszülöttre, kiket már annyi idő óta nem birt semmi orvosi tudomány meggyógyítani. A szenvedő emberiség nevében kérjük, vegye őket orvosi gondjai alá.

(E három vakonszülött nevei : „szerelem, szerencse és igazság.“)

Szócsere.

A z—i papi gyűlésen egy megzavarodott expressus e helyett :

Nagytiszteletű egyházi megye! ezt mondá :

— *Nagymegyü egyházi tisztelet!*

Miért sir a hegedű?

— Hogy sirhat már ily keservesen egy hegedű! — felkiált egy egészen exaltált uriember.

— Hogy ne sirna a termőfáját! — szólt egy diák : „mikor a nyakát fojtogatják, a hasát meg fűrészelik.“

Téli gondolatok az újtéren.

(A „mutatvány“ folytatása.)

Fehér
A tér;
Árvák,
A fák
Vidám csoport nem ácsorog alattok.
Jótékony árnyok a míg elfedez,
A lomb alatt, úgy-e hogy elmulattok?!
S a fára most, a szem se tévedez!

Szegény
Legény
Balek!
Telek,
S kemény idők ütöttek a zsebedre!
Hol a kozák-sereg, ki*) vett körül?!
Van egy, ki tán olajt kenend sebedre?
Egy sincs : de mind foszlányidon örül.

Kolibri Jenő.

Szerelmi párta-gyöngyök, Colibrinának.

A z én szerelmem....

Az én szerelmem nem buczkák homokja,
Mit szerte hord, seper, zilál a szél;
Melynek örökké változik alakja,
S hűtelenül mindig helyet cserél.

Az én szerelmem nem lapály patakja,
A mely sarat visz, és így illan el;
Bércz-csermely az, a melynek nincs salakja,
S szeplőtlenül szakad le gyöngyivel.

Az én szerelmem, olyan harci-zászló,
Melyen jelül tündér képmásod áll,
Érted lobog, a míg a zászlótartó
Mellére nem hág a vitéz } halál.
Tarkóján nincs, a keserű }

Az én szerelmem egy érett, erős — sajt
Mit a féltés millió férge mar,
De bár ezen emésztő szenvedély rajt'
Azért elfogyni nem fog egy hamar.

*) A ki-t nagy Petőfink gyakran használja *mely* helyett, az ő emlékéért pardont kérek neki!

K. J.

Gyönyörű fölfedezés.

A lipcsei Illustrirte Zeitung f. é. január 7-diki számában egy 1660-ban kelt hírlapnak január 1-sői számát mutatja be; melyben a szerkesztő felhívásában e sorok olvashatók :

„Különösen szándékozunk ezentul, ez ujonnan befolyandó hadi- és világ-eseményekből egy oly teljes művet alkotni, hogy a midőn az év, Isten segítségével véget ér, azt minden ember *egy kötetben szépen bekötethesse*, és időjártával, *egy tárgymutató segítségével*, mely akkor lesz elkészítendő, mint egy év- és történetkönyvből, szükséges tudomást szerezhessen magának belőle.“

Szórul szóra az „*Idők Tanújának*“ programja anno 1860-ik évi megindításakor.

Mindig mondtuk mi, hogy az „*Idők Tanúja*“ *megelőzte* korát kétszáz esztendővel — *hátrafelé* . . . .

Nem látod csácsi?

Melegen süttött a nap a tengerikapálásra, nehezen tűrte a czigány s epedve a délebed után, nagy karral intett a napnak, hogy jöjjön már feljebb. Károly csak azt látta, hogy Zsiga bácsi — nem tudta minnek, miért — integet, hát ő is intett s pedig ellenkező irányban; a nap meg csak nézte őket. A miért Zsiga keservesen pofoncsapta a rajkót :

— Ná nem látod csácsi, má most ott áll, nem tudja mit csináljon, ott vesteglik.

Az énekeskönyv.

J—ben egész nyáron át csupán egy öreg asszony járt a templomba. A rektort igen boszantá, hogy egynek a kedvéért mindennap harangoztatni kellett kétszer. Fortélyhoz folyamodott tehát.

— Nénémasszony! — szólt egy déleesti istenitisztelet után — nagy baj van!

— Ugyan micsoda, lelkemadta?

— Hát biz a', hogy ellopták a templomból az énekest; ide nem jár más, csak kelmed meg én! Ebből nagy baj lesz.

Az öreg asszony sohse ment többet a templomba.

Mi a tenger?

„A tenger — magyarázá egy fiatal szittyá pajtásának — oly víz, melynek a szélessége nagyobb mint a hosszúsága.“

Sok panasz van . . . .

Sok panasz van a szakálra,
És valjon miért?
E csak hébe-hóba termett
Portékán, sok kancsi szemet
Nem tudom, mi sért.

Benn a házban nem csinál bajt,
Költséget kimél;
Künn is a megnőtt szakáltól,
Mint a Sámson nagy hajától —
A manó se fél.

Senki oldalát ne furja
A szegény szakál.
Tánczolhatsz a czimbalomnál,
Sirhatsz a keserves háznál —
Mindenütt jól áll.

Szépen simul a kebelre,
S csak, ha egy sohaj
Rejtekből fellopózik;
Meg-meg lebben, és lenyugszik.
Nyilván itt a baj!

Detto Matyi.

Borkorcsolyák.

Egy falusi uriember levelet irt a városban diákoskodó fiának. A parasztember, ki a levelet bevitte a városba, a levéllel egyenesen bebukott az iskolába, hol épen physical előadások voltak a villanyosságról. A tanár tréfás ember lévén, odahívta az atyafit a villanygéphez, s hatalmasan megvillanyozta. Mikor a műtét után kijött az iskolából, az ajtóban ácsorgó pajtása kérdésére :

— Mit csinált kee odabenn?

Felelé nagy komolyan : — semmit, csak egy kis istennyilát üttettem belém!

Egy alföldi magyar városban lakott két uriember, Lépdél mérnök, s Veszdel ügyvéd. Az ügyvéd mindig azzal dicsekedett, hogy nincs oly kövér disznó az országban, mint az övé; a mérnök pedig futós agarát emelte egekig. Egyszer már nem állhatván ki egy harmadik a végnélküli dicsekedéseket, így főzé le mindkettőt :

— Azért az ügyvéd úr hires disznaja mindig elfogná azt az agarat.

Üti a cigány a meztelen purdét.
— Hát ezért ruházlak én téged!?”

(Ujmódi comparativ.) Egy ügyvédnek sokáig nem akadt pere : elnevezték *ügyetlennek*; végre találkozott egy kétségbeesett, a ki megválasztá prokátorának : lett belőle *együgyü*, ezen egy perét is elvesztvén — *ügyefogyott* titlust kapott.

Keservesen szitkozódik a fuhrweserré degredált huszár.

— Ne busulj pajtás — vigasztalá társa — hiszen a huszárnak csak *egy lova* van, nekünk pedig *két paripánk*.

A lumpolásból későn hazaérkezett diák szitkozódva keresi a gyufát, hogy gyertyára gyujthasson. Végre dárdását lármázza fel, s ráparancsol, hogy gyujtson *tüstént gyertyát*, hogy a *gyufát megkereshesse*, mert ő nem akar setétben lefeküdni.

Egy vidéki úr Kerékgyártó Árpád „Magyarország művelődésének története“ című jeles munkájára előfizetvén, bevényére a X—i postahivatalnokok egyike ezt írta : „Magarország irodája“. (Ugyan kérem, nem tudná megmondani, hol van Magyarország irodája?)

Egy gazdag de gögös kézműves leányát nőül kéré egy szegény, de derék hivatalnok. Az anya gúnymosolyal tudakolá a kérő jövedelmeit. Ez szerényen nevezé meg a szerény összeget. Mire az anya büszkén azt jegyzé meg, hogy az leányának még zsebkendőre is kevés.

— Ugy bocsánatot kérek! — szól a kikoszarozott szerelmes, — nem tudtam, hogy asszonyság leánya oly *náthás!*

Y. uraság szép négy pejlovon hajt haza a s—i vásárról, kocsija erősen meglevén rakva béres csizmákkal. Utközben egyszerre csak körülfogják kocsiját Pharaoivadékok. „Édes, tekintetes uram, édes nagyságos, méltóságos uram, csak egy krajczárkát!“ Mire az uraság zsebébe nyul s a pénzt mutatva tovább hajt. A cigányok annál jobban török zúzzák magokat a kocsi után, sujtásosabbnál sujtásosabb czimeket osztogatva. Végre azonban megállt az egyik, és hangosan kiabál a többiek után : „Ugyan mit sáladtok, nem látjátok, hogy *csizmadia, ros vásárja volt.*“

Kényszerített nyilatkozat.

Miután meglehet, hogy azon hír fog elterjedni, hogy én is rendes munkatársam vagyok az „Idők tanújának“, felhiva érzem magamat, kinyilatkoztatni, hogy még nem vagyok az.

Kakas Márton.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Nem rég azt irták a lapok, hogy Párisban bizonyos magyar énekesnő, kinek neve Westwalewszky, nagy tetszésben részesül. Hiszen hogy „veszt Walewszky“ nagyon tetszik Párisban, azt megengedem; de hogy azért magyarul énekeljen, azt alig hiszem el.

= Az egyszeri igazgatónak rosszul menvén a dolgai, egyik színésze fizetését felére szállította le. Másnap az előadáson a színész egyik kezét a zsebébe dugta s csak a másikkal taglejtőzött. „Mit csinál az úr?“ ordítá rá az igazgató, midőn kézre kaphatta. — „Csak az egyik felemmel játszom.“

= Egy színészt éppen az nap exequáltak, a melyen valami új darabban rettenetes hőst kellett neki játszani; természetesen éljent kapott sokat; különösen egy úr a zártszéken minden mondata után felkiálta: „éljen!“ Megsokallta már egyszer a művész a sok éljent, s visszafelel rá siralmas orczával, „csak legyen miből?“

= Sokszor olvassuk gyászos nekrologokban ezt a mondást „csak 28 (vagy mennyi) tavaszt ért.“ — De jó dolga volt! Nekünk a teleket is mind hozzá kell élnünk a tavaszokhoz.

= Nagy zajt ütöttek a szkupstinán: „veszedelemben az ország! nagy csapás ért bennünket!“ Fejet csóvál erre egy vén bojár s azt mondja: „a míg nagy zajt csináltok, addig nem nagy a baj; a kit vernek, az kiabál; de a kit veszteni visznek, hallgat. A hallgatás mondja meg, hogy nagy a veszedelem.“

= Aludt az egyszeri törvényszéki ülnök a végtárgyalás alatt; — felköltik, hogy szavazzon valamerre; felnyitja az egyik szemét s azt feleli rá: — „czupász!“

= Színész (este a vendéglőben találkozik a kritikkussal). Ejnye de örülök, hogy ma nincs dolgom a színpadon.

Kritikus. De még a közönség is örül.

= Másutt az égettek számára szoktak jótékony előadásokat tartani; Kolozsvárott pedig néha-néha az elázottak számára tartanak.

= Egy jó gondolatom van! Sok ember nem tud hova lenni a fölösleges frakkjaival. Bátor vagyok indítványba hozni, miszerint a helyett, hogy azokat olcsó áron elvesztegetnék, sziveskedjenek az eféle és másféle, ilyenféle öltönydarabokat inkább a nemzeti színház jelmeztárának ajándékozni. Úgy is éppen ez a fajta a jelmezeknek van ott legrosszabbul képviselve; némely francia társalgási darabban valódi szánalom az elegáns divaturacsok öltözékét elnézni, most igen jó alkalom volna ezen a bajon segíteni! Tehát „hosszunk áldozatot uraim frakkokban és kalapokban a művészet oltárára!“

R é b u s z.

Az 1-ső számbeli rébusz megfejtése.

„Birodalom.“

Szerkesztői sub rosa.

— A kánai menyegzőt most nem adhatjuk. Kadarjai Péter diákkalandja nem jó. Egy kamélia története, sokféle variációban meg volt már énekelve. A CIX. zsolttár jó. — A maglódi esemény jeles. — A tanár kisebbik feje — jó. — A talizmán, egy kissé nem jó izü burlesque. — Sz.-Keresztúrra. Volt benne tíz krajczárt érő adoma sőt több is. Ez is eredeti aprópénz. Mint az idén történt egy szerkesztővel, a kihez valami árjegyzéket hoztak 9 ft. és 65 krról szólót; a szerkesztő oda ad az inasnak egy 10 firtost s várja, hogy visszakapjon belőle 35 krt. Az inas egy darabig keresget a zsebeiben, végtére pedig azt mondja: „azért a 35 krtét pedig boldog újesztendőt kívánok, alászolgája.“ — A miklósnapi „ügyvesztet“ et közölni fogjuk. — Kópé küldeményei jók. — Lendvafy egyes ötletei használhatók. — Kalotaszegi gyárából néhány darab elkel. Pannonhalmára. Az érintett adomát már közölte illusztrálva a „Fl. Bl.“ Munkács. Kakas Mártonhoz új évi üdvözlét. Köszöni szépen. — Tenger és szerelem hullámai; nem úszunk át rajtuk. Egy csomó rébuszra nem tudunk találni — választ. — Y. az oláhfalvi székelyről irt adoma az 1710-ben megjelent Democrit szerint a schildai polgáron esett meg. — Idegen földön, jó. — Corai dydes adataiból csak egy jó. — József bátyám és uramöcsém megint hosszú, a többiekre nézve az az észrevételünk, hogy nem örömet adunk olyan tréfákat, a mikből a hajdani magyar hivata-

los állású emberek együgyűsége tűnnék ki; úgy sem igaz azokból egy szó sem. — Patikás theája adható. — R. M. küldeménye jó. — Balatonkeresztúrtól egy pár használható. — Janki Péter. Csinos vers de kevés a magja. — Völegény adomái jók, de a vörös nadrág története nem. Fel kell egy időre hagynunk azon adomákkal, mikben a magyar földesúr, meg a jobbágy, meg a hajdu, meg a deres, meg a mogyoróhajtás stb. szerepelnek. — R. L. arszlana csinos versezet. A pándi küldeményt használhatjuk. — Szunyog adomáiból beválik egy-kettő. — A sárga csikóra irt verset nem adjuk ki, visszaküldeni sem érünk rá.

Több tisztelt előfizetőnket figyelmeztetjük, hogy ha valami számát lapjainknak nem kapták, aziránt rögtön méltóztassanak reclamálni, mert későbbi felszólalásoknál nem tudunk magunknak a postahivataloknál elégtételt szerezni, így például van rá eset, hogy az év végével egy-egy tisztelt olvasónk nem kevesebb, mint 18 számot kér utanküldetni. Hasonló kívánságokat minden jó akarat mellett sem teljesíthetünk, mert nekünk év végével legfeljebb húsz, harmincz fölösleges példányunk marad, a mit azok számára teszünk félre, kik lapjaink folyamait elejétől fogva ohajtanák később megszerezni.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)